

Спільними зусиллями

Радій Радутний

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

— Відчепись, — сказав я тому, що сидів на плечі ліворуч. — Нема в мене настрою для приємних знайомств.

— Як хочеш, — ображено форкнула істота. Помовчала, й додала абсолютно нейтральним тоном, не закликаючи, не переконуючи — просто інформувала:

— Завтра настрій буде, а дівка — ні.

Гад. А може, гадина, бо з статтю істоти я так і не розібрався. Малувата вона для того, щоб я тим цікавився. Та й ріжки з ратицями не надихають до тісного знайомства. От ніжки й високі підбори — надихають, атож...

Я провів ті підбори поглядом.

— Цок-цок, — сказали вони. — Цок-цок, цок-цок-цок. Як за мною не підеш — будеш віслючок.

Ну що за день, усі проти мене.

— Ну а як ти це собі уявляєш? — вже не так різко запитав я істоту. Ту, що на плечі, звісно, а не ту, що поцокала. — Що, отак підійти й попросити номер телефону?

— Звісно, ні! — істота аж форкнула. — Згадай інструкції поручика Ржевського, заговори про погоду, про музику, запроси барабан послухати. Тобі скільки років?

— Не твоє діло, — теж огризнувся я. — Сам повинен знати. Або сама. Або саме.

— Та я знаю... — приховане запитання про стать істота, як завжди, "не помітила". — Це так, риторично. Ну що, так і будеш поглядом їй чобітки натирати?

Я зітхнув і поглянув на праве плече. Істота в білому стулила крихітні губки у куряче гузно — хоч селфі роби! — й мовчала. Знала, мабуть, чим скінчиться.

Ну а чим ще могло скінчитися?

Наздогнав. Попросив. Отримав.

Спочатку те, що просив, через день те, про що не питав, а хто спочатку питає, той дурень. Ясно ж, що скаже "не дам!". І взагалі не дам, і на першому побаченні не дам, і так не дам, і туди не дам. От я й не питаю. Якби кожного разу питав, то так би й ходив недадений.

— Ну й що мені з нею робити? — запитав я істоту в білому. Ту, що на плечі праворуч. — Може, порадиш?

Запитання виникло через тиждень, коли дівчина на підборах вирішила порадувати мене новою білизною — за мій, звісно, рахунок, у моїй підставці для зубних щіток дивним чином опинилося на одну щітку більше, аніж я звик, а на вішалці замість одного рушника загадково виросло штук сім, і всі якісь спеціалізовані — той лише для ніг, той лише для рук, цей для обличчя, а цей після купання на голову тюрбаном накручувати.

Воно, звісно, цікаво, коли з усього одягу на гарній дівчині лише тюрбан, і навіть

дуже цікаво, але сім рушників – це, я вам скажу, далеко не сім вуалей. Це сім вечора – час, коли маєш іти додому, бо там дружина, кіт, телевізор і невинесене сміття.

А воно мені треба? Ну... може, й буде треба, але явно не зараз.

— Запропонуй їй руку та серце, — натхненно сказала істота в білому. – Знайди для вінчання гарну затишну церкву, не найбільшу та найрозкішнішу, але й не сільську занедбану. Гадаю, є сенс розглянути Свято-Михайлівський, Видубицький монастирі або... втім, краще спитай у нареченої, це ж її свято! Станьте біля вівтаря, й урочисто покляніться бути разом у багатстві та бідності, горі та радощах, аж поки смерть не розлучить вас...

— Кхе-кхе, — почулося з протилежного боку, і янголець насупився. Або насупилася. Або насупилось, бо з його статтю була та сама фігня.

Здогадувалося, мабуть, що зараз почує.

Вгадали. Обидва.

— Да пошли ты ее нахрен, — позіхаючи, мовив(а,о) чортик.

Я показав йому вказівного пальця. В одній непоганій повісті так лякали балакучого клопа – натякали що роздушити комаху, мовляв, справа однієї секунди. Там допомагало й тут допомогло. Роздушити може й не вийшло б, але щиглем збити з плеча – залюбки. Пробував. Мені сподобалося, а чортику ні.

Праворуч заплескало у долоні.

— ...одягни їй на палець обручку!.. – урочисто продовжив(а,о) писклявим голосом янголочок. – Нехай те кільце...

Я склав вказівного та великого пальці в кільце й показав. На обручку вийшло не дуже схоже, натомість як для щигля – то в самий раз, й янголятко також замовкло.

Порадники, хай би їм чорт. Тільки з пантелику збивають. Нацькувати їх один на одного, чи що, й прийняти рішення залежно від результатів матчу? Пробував. Не б'ються. Шиплять одне на одного, лаються знайомими й незнайомими мовами, але скоротити дистанцію навіть не пробують.

Боягузи.

Ні, ну воно ж колись таки доведеться...

— От краще колись, аніж зараз, — ледь чутно прошепотіло бісеня. Тихенько-тихенько, щоб янголець не почув. Бач, підступне яке...

— Ну а яким же мені бути! – прохихотіло воно у відповідь.

Так, напочатку це дратувало. Незручно відчував я себе, знаючи, що думки, найпотаємніше, що тільки є у людини – і раптом відкрита книга. Так, лише для двох, гм, осіб, ну то й що? Все одно мало не придушив. Тільки й врятувало обох негідників, що встигли дати по корисній пораді.

Але краще б грошима взяв. Бо сперечаються, негідники, з кожного приводу, а приймати рішення один чорт доводиться здогадайтесь кому.

— Тобі скільки років, — зайшло янголятко з іншого боку. – Вже он зморшок на морді більше ніж рівного місця!

Ну, це воно перебільшило. Хоча й не дуже.

— Ну и что? - обурилось чортеня. - Подумаешь, морщины. Не баба же - за гладкостью морды следить. И вообще, морщины — символ мудрости, вот. Песню помнишь? Мужская красота в морщинах и в седине.

Пам'ятав я пісню. В якомусь старому радянському фільмі вона звучала. Але пам'ятав також, що дівка тому, хто пісню співав, не дала.

Щось раціональне в словах янголятка, звісно, було... але у словах чортеняти також. Років надцять у мене в запасі ще є, а навіть якщо й не створю кубло взагалі ніколи, то великої катастрофи в цьому також не бачу.

— Умирать будешь - стакан воды никто не подаст! - пригрозив янголец. Резонно, резонно.

— Коли помираєш, то воно якось не до води, — також цілком вірно заперечило бісеня.

Мабуть же ж розуміється на питання. Багатьох прийняло.

Шкода, що не розповідають про це нічого. Мовчать, як заціпило. Ані біле створіннячко ні словом про потойбічний світ не обмовилось, ані чорне. Заборонено, мабуть. Хоча є, звісно, ще один варіант, і він мені не подобається.

Шизофренічний варіант. У прямому, у найпрямішому сенсі. Не в тому плані, що вони шизики, а в тому, що шизик - я. Що обидві істоти насправді витвір моєї уяви, й суперечки між ними насправді лунають виключно у моїй голові. Й, відповідно, знають обидва торохтуни лише те, що знаю сам я, й ані байтом інформації більше.

На користь цієї гіпотези говорив ще один цікавий момент - що торохтіли вони обома мовами; тими, якими я володію сподіваюсь що непогано. Читаю я ще кількома, але як доходить до спілкування, то збиваюсь на пінджин. Так що основні - дві.

А що міняються - ну то і я, бува, не одразу перемикаюсь.

Й читання думок, знову ж таки. Кому, як не мені, знати, про що я думаю.

Так що, мабуть, усе-таки шиза, а не потойбіччя.

І шо? А нішо. Сторонні тих голосів не чують, а я нікому про підказчиків не розповідаю. Як старий наркоман, знаєте, ширнеться, йде собі вулицею, а по ньому і не помітише. А чому? А тому що він твердо знає: сіра пляма - будинок, крізь нього не пройдеш; десятилапого крокодила насправді нема, можна йти, а он того, фіолетового краще обійти якнайдалі, бо скоріш за все, то міліціонер.

От і я так.

Користі з підказчиків буває мало, як, наприклад, у нинішньому випадку, але буває й ого-го скільки, бо істина народжується в дискусіях. І що з того, що дискусія в голові? Правильно сформульоване питання, як відомо, це половина відповіді.

Хоча дівчину навпіл не розрубаєш, опинатиметься, та й шкода буде, бо активно використовуються обидві половинки, і верхня, і нижня. Та й звик до неї...

А може, все-таки, нахрін?

Я б може вагався ще довго, але настали важкі часи й питання вирішилось саме по собі.

Часи настали не лише важкі, але ще й холодні, проте це мене найменше

засмучувало. Ще б сніжку якнайбільше – то й зовсім було б чудово. А знаєте чому? Бо ми сидимо в окопах, а їм наступати. Через сніг, через кригу, через наші мінні поля, через бліндажі та опорні пункти.

Нам тут погано, особливо тим, хто звик до ванни двічі на день й телевізора з футболом всередині, аде їм встократ поганіше.

Ну й чудово. Бачили, що купували, тепер їжте, хоч повилазе.

Але вилазило тим часом мені, бо доводилось напружувати немолоді мої, охлялі, добряче зіпсовані комп'ютером очі. Та ще й вітер холодний пробивався між прицілом та каптуром, морозив обличчя й нарощував на повіках малесенькі, але все важчі та важчі бурульки.

Він би може й приціл заткав памороззю, але не вдавалось. І не вдасться, поки батарейка не сяде.

Тому я добре бачив, як з того боку вилізло двоє у білому, й де поповзом, а де й перебіжками, рушили у наш бік. Не просто так рушили – а щось потягли. Велике. Важке. З кабелем, що наче хвіст розмотувався позаду. Довгий, тонкий, ще й маскувального кольору – щоб, значить, не помічали.

Я так розумію, що корисну штуку навряд чи маскуватимуть, ще й тягтимуть серед ночі, правда?

Двоє зупинилися, чи то відсапуючись, чи то готуючи свого ящика до використання. Уявлення не маю, до якого саме. Нехай сапери з ним розбираються. Може, воно секретне щось, а може й міна звичайна. А я скажу, де його підбирати.

Та й орієнтири залишаться у вигляді двох негідників.

Я щільніше припав до прицілу.

Залишалось одне питання, кого першим знімати.

— Ну що, — кинув я подумки. — Де ви, торохтуни? Кого першим? Лівого? Правого?

І тут же пошкодував. Зазвичай у таких випадках розпочинається жвава дискусія. З дрібненьких питань – на півгодини, а з істотних – так і на кілька місяців, бувало, затягувалось.

Не чекатимуть вороги кілька місяців.

— Товщого, — долинуло раптом з обох боків одночасно.

Здивований, до краю здивований, я на мить відірвався від окуляру. Істоти вместилися якраз на стволі. Біч-о-біч, і навіть більш того – якраз церемонно ручкалися.

— А теперь – худого! – так само одночасно скомандували після закінчення церемонії.

Отетерілий по самі вуха, я машинально бахнув раз, і без жодної паузи другий.

— Л-л-я-о-г-ж-а-и-й-с-!-ь! – почулося наступної миті, і я також негайно команду виконав.

Над головою свиснуло. Що ж, цього було слід чекати. Розумні люди сидять з того боку, диверсантів без прикриття не пускають.

Бісеня та янголятко падати на стали, а всілися на грудці й теліпали ногами.

— Орієнтир – обгорелое дерево, — сказало одне.

— Ціль ліворуч від нього, чотири тисячних, — додало інше.
"Чого витріщився? Працюй!" - це вже я сам до себе сказав.
І знаєте що? Отак, об'єднавши зусилля, воно значно краще пішло!